

tet, at nogle af Modstanderne skulde have givet det et dansk Naavn, saa det kunde blive forstaaeligt og kunde adskilles fra andre Ord.

Indenrigsministeren: Jeg skal ikke lægge stor Vægt paa, enten man bruger det ene eller det andet Udtryk. Var det det Gæste, der kunde indvendes imod Udfastet, da var det meget Lidet. Men jeg maa dog bemærke, at jeg troer ikke, at Ordet „afstve“, der, saavidt jeg veed, har faaet ikke saa ganske ringe Anerkjendelse, idet det bruges, hvilket jeg ofte har seet, i de offentlige Blade, er et saa urigtigt Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand for Hjørring (Fischer) vil have. „Sive“ er ganske rigtigt et intransitivt Verbum, men lægger man Ordet „af“ til, saa bliver det transitivt og betyder at trække Bandet ud af Jorden. Det er det, der har været Meningen ved at bruge dette Udtryk, og jeg troer, at det er ganske godt og betegnende.

Sammerich: Det er egentlig overskødigt at jeg tager Ordet; thi jeg vilde have gjort omtrent en lignende Bemærkning som den høitærede Indenrigsminister, men da jeg nu engang har Ordet, vil jeg blot gjøre den ærede Taler her ligeoverfor (Fischer) opmærksom paa, at skjøndt „sive“ er intransitivt, saa staaer det dog i Rækken af de Ord, som i vort Sprog ere tilbøjelige til at blive eller paa eengang kunne bruges baade transitive og intransitive; tage vi saaledes „brænde“, „trække“ o. s. v., da ere de baade transitive og intransitive, og vi have ligesaa fuldt Lov til at bruge „sive“ paa denne Maade; jeg troer ikke, at det er stridende imod vort Sprog. Jeg vilde ønske, at alle Thingets Medlemmer, efter den ærede Talers Exempel, som sidder her bag ved (S. Andersen), vilde staae fadder til dette Ord.

Kofod: Da den sidste ærede Taler gjorde gjældende, hvad jeg ønskede at udtale, fraskalder jeg Ordet.

J. Nielsen: Da jeg har været med til at stille dette Forslag, saa maa jeg paa det Bestemteste fralægge mig Lyft til at bruge

fremmede Ord eller til jage efter fremmede Ord, eller at jeg af en vis Mågelighed, som det er blevet udtalt, skulde lade mig forlede til at bruge dette fremmede Ord, denne Betegnelse, som er kommen med Drainingen herover til os. Man skulde, sagde den ærede Taler her foran mig, bruge gode, danske Ord. Ja, dert er jeg enig med den ærede Taler, og jeg har gjort mig Umage for at finde et dansk Ord, som kunde være bedre end dette, men det har jeg ikke kunnet finde, og derfor har jeg ikke fundet nogen Grund til at udelukke et Naavn, som er saa vel betegnende, som Ordet Draining er. Jeg skal ganske kort søge at gjøre det begribeligt, hvorfor dette Ord egentlig har stødt mig. Jeg troer, at man bedst vil forstaae hvad jeg mener, naar jeg siger, at man kalder det at sive, naar Bandet staaer for længe et vist Sted paa Jorden; man siger da, at det siver i Jorden. Naar jeg nu drainer hen under et saadant Sted, saa bevirker jeg derved, at dette Band, som ellers gaaer for langsomt bort, netop betids kommer til at gaae bort. Kan man nu med Rette kalde det at sive, som bevirker det Modsatte af, — hvad jeg tidligere har sagt, — at Bandet siver i Jorden? Det er en Tvetydighed, der bliver tilbage; det er ikke en klar Betegnelse af det Begreb, det skal betegne. Det har været klart, for mig, at Ordet Draining var bedre, og jeg har ganske vist ikke overset, at man muligens vilde bebrejde mig, at jeg hellere vil bruge fremmede Ord, men det har ikke kunnet afholde mig fra at holde paa Ordet Draining, naar jeg var overbevist om, at dette Ord var det rette. Der er Ingen, der mere end jeg skal være villig til at udelukke disse fremmede Ord, hvor de ikke ere paa deres rette Plads. Man hører ofte her i Salen, at Latinerne bruge 3, 4, 5 fremmede Ord i Træk, som vi Lægsfolk ikke forstaae et Ord af. Det skulde den ærede Rigsdagsmand være mig behjælpelig med at faae udelukket, men ikke et Ord som Draining, som enhver Mand kjender, ja selv den simpleste Arbeidsmand paa Landet veed, hvad det er at draine, hvor Draining bruges, men han veed ikke, hvad det er at af-sive, og naar jeg siger, at jeg vil gaae hen og afstve min Jord, saa vil han troe, at jeg